

לזכרו של אברהם מוצן הי"ד

אהרון מרצבך

"כנשרים קלו"

כאריות גברו".

קצרה היריעה, וקצר הזמן מאז נפל אברהם הי"ד, והדברים עדיין קשים להכתב, ואף על פי כן חובה עלינו לזכור ולהזכיר ולחיות את אברהם, ולהעמיד נגד עיננו את דמותו החיה והפעילה, כי הרבה, הרבה יש לנו ללמוד מאברהם.

לעניות דעתי השאיר לנו אברהם שתי צוואות עיקריות. יש המשאירים זאת בכתב, אצלו אין צורך. כי כזה היה, וברגע שנזכרים בו ומעלים אותו לנגד עיננו, מיד מגלים את הדברים.

הראשונה. להיות אנשי אמת, כי איש אמת היה מאין כמוהו, ובמיוחד כלפי עצמו כידוע, לעולם זקוק עם ישראל ליששכר וזבולון. לאברהם היה ברור, מעל לכל ספק, שתפקידו - זבולון. והוא מילא זאת בצורה מושלמת מכל הבחינות.

קל לו לאדם לרמות עצמו בענין זה, אך אברהם ידע בדיוק מה עליו לעשות. ומעשה שהיה: אברהם נגש לאחד החברים בפלוגה שתורתו אומנותו, והציע לו שיעשו ביניהם את עסקת יששכר וזבולון, אברהם יתן לאותו אברך בכל חודש סכום כסף למחיה, ובכך יחשב גם לו חלק מן הלמוד, ויהיה שותף בו. דוגמא אופינית לאמת שלו. תמיד תמיד עשה מה שנכון לעשות, ואמר מה שראה לומר, וממש - פיו ולבו שווים היו.

השניה: "ואנחנו נחלץ חושים".

הרצון לעזור לכלל, והכוח שהשקיע בעבודה ויצירה בלא לחשוך במאמצים - הם צוואה חיה ומחייבת אותנו. והיינו עדים לכך בכל המסגרות בהם חיינו יחד - בישיבה ובצבא.

כשראה אברהם שאוצר-הספרים בישיבה מוזנח, וספרי בית-המדרש הולכים ובלים, נטל על עצמו את התפקיד להחזיר עטרה ליושנה, ועשה לילות כימים (כפשוטו) בענין זה.

ביזמתו הבלעדית אורגנו הבחורים במשך כמה "משמרים" בימי חמישי, ובמקום ללמוד כרכו ושפצו ספרים. הקצה לכך חדר מיוחד עם כל האביזרים הנצרכים (אותם רץ בעצמו לקנות, ובחר את הציוד הטוב במיוחד), השקיע את כל כוחו בענין זה, ואכן אוצר-הספרים כיום (לאחר כשלוש שנים) נרשם לזכותו המלאה.

בפלוגה היה תמיד מן הראשונים בבצוע עבודה שהוטלה עליו, ומן הראשונים לעזור למתקשים. וכשקראת לו: "מוצן! יש לך אולי ידית כח ובוקסה 1 1/2

לחזק ברגי בוגי", היה רץ לטנק שלו, מביא את המערכת, ונגש בעצמו לטנק:
"בין כה כבר גמרתי אצלי" אמר.

וכמה אופיני היה – כשבוע לאחר המלחמה, ואברהם כבר לא היה בין החיים, והפלוגה חזרה לימ"ח לטפול בטנקים; אחד החבר'ה היה תחת הטנק להרכיב חלק מסוים, והפעולה הזו קשה היתה לו, ואני עברתי שם ושמעתי, כמדבר לעצמו: "אוהו, אם מוצן היה פה..." זה מלמד הכל, כי כזה היה – שמח לעזור ואוהב את העבודה.

ואכן עליו יאמר: "מתוקה שנת העובד, אם מעט ואם הרבה יאכל" (קהלת פרק ה', פסוק י"א). הפשט ודאי נכון לגביו, אך בעיקר דברי רש"י על פי הדרש, וכן בתרגום: "ד"א, מתוקה שנת העובד את האלוקים, אם מעט ימי שניו ואם הרבה ימי שניו, יאכל שכרו המרובה כמועט".

משה פרנס את ישראל מ' שנה, ושמואל הנביא פרנסם י' שנים ושקל הכתוב זה כנגד זה, שנאמר: "משה ואהרן בכהניו, ושמואל בקוראי שמו".

ת.נ.צ.ב.ה.